

Barcelona 19 de febrer de 1926

L'Esquella de la Torratxa

ANY XLIX Núm. 2435 15 cts. Atrassats 30^{rs}

A. RINZU

EL PAPU

—Alegreu-vos, que ja sóc aquí.

TEATRE CATALÀ ROMEA

Diumenge, tarda i nit

LLEGENDA DE BOIRES

Es despatxa a comptaduria

GRAN TEATRO ESPAÑOL

Avui, divendres, estrena de l'alegre vodevil

= PER UN MILIÓ JA SE'N POT ÉSSER =

Diumenge grans programes

EDEN

PEPITA LLÁCER

Eminente cantante de aires andaluces - El vodevil

BOMBERO Y MARTIR y la célebre PRECIOSILLA
4 ESTRELLAS, y la revista

LA BAJADA DEL ESPÍRITU

NOTA: La revista se representará a las once y media y en ella 7 bellas tiples perfumarán a los espectadores con los productos FLORIDA DE LUJO de la Casa UNITAS, (S. A.)

P O M P E Y A

Popular Music-Hall

Teléfono 2438 A.

SIERRA - GRANDELLY M. PERLA - MANITUS - MUÑEQUITA
CARRILLO - DEODIMA - IRUÑA - P. PALACIO - NATI DE LA ROSA
CONDESITA ZOE - BELLA DORITA

Tarde y noche, un alegre VODEVIL

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106

ÉXITO DE PEPITA IBELTY

SUCCÉS LA MALAGUENITA

Esta semana importantes debuts

OLYMPIA

TEMPORADA DE GRAN OPERA

Director artístico: E. Pieri. - Directores de orquesta:
Franco Capuana - Antonio Capdevila

INAUGURACIÓN DE LA TEMPORADA: SÁBADO, DIA 20, NOCHE

AIDA

POR EL EMINENTE TENOR

José Palet

Orquesta de 50 profesores. Cuerpo de baile de la Academia del
Gran Teatro del Liceo

Domingo, tarde, segunda salida del eminente tenor JOSE PALET
Segunda representación de AIDA

Domingo, noche, debut del notabilísimo tenor

Luigi Marini

(el artista tenor, triunfador en la primera temporada de Opera
en Olympia), con LA BOHEME

ANTONI LOPEZ IMPRESSOR

OLM, 8 :-: TELÉFON 4115

◀ BARCELONA ▶

TEATRE COMIC

Tots els dies l'espectacle més sensacional

LA REVISTA

YES-YES

Cada nit, dijous, dissabte
i diumenge tarda

Kiss-me i Yes-Yes

Si heu de comprar un sueter i voleu trobar un bon assortit amb millors preus, visiteu els aparadors de

L'ATLANTIDA

SASTRERIA I CAMISERIA

Sant Pau, 56 i 58

BICICLETES
MOTOR

Accesoris i Sports

SANROMA

Balnes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Un barceloní més

s diu Scarone. Es nat a l'Uruguai. Deu tenir nissaga italiana. No hi fa res. Des del dilluns és barceloní. De vegades els reis, agafen un home de nissaga plebeia i li diuen: "Tu, des d'avui, seràs noble". Doncs, des del dilluns, com si fossim reis li hem dit an aquest minyó que ens ve d'Amèrica: "Tu, des d'avui, seràs barceloní".

Ho serà per les seves cames, per la seva popularitat i perquè perteneixerà an el club "Barcelona". Ell continuarà parlant castellà amb moltes eses, i no entendrà ni un borrall de català, i es perdrà pels carrers, i no en sabrà res de la nostra geografia, ni de la nostra història, ni de les nostres tradicions. Però serà barceloní.

Miracles de la fe i el futbol. Miracles, també, de la voluntat de la ciutat. En Platko és húngar, potser de Buda, potser de Pest. I bé: Al cap de dos, de tres, anys, què és més, húngar o barceloní? Així Scarone. Dintre de dos, de tres anys, li direm: "Tria". Ell s'estimarà Montevideo i l'enyorarà, però ja no se'n sabrà anar d'aquí. Haurà entrat en les nostres baralles futbolístiques, i tastat aquella estimació popular nostra que agafa als homes i ja no els deixa, i la seva segona terra serà aquesta.

No exagerem. Vagi a un teatre a un cafè, a un ball, si encara n'hi han de balls de Carnestoltes, o que un el senyali: "Aquell és Scarone". Immediatament, tots el miraran com a cosa pròpia, perquè ésser del club és ésser ja de la ciutat. La pissarra de *Las Noticias*, donà la seva arribada. *La Noche*, ens donà la seva salutació a la ciutat. Tots els diaris parlaren d'ell, i ens explicaren que ra sobri, que sentia l'enyorament de la seva pàtria, que feia gimnàsia, i si no deien més, era perquè res més sabien, que prou ens aniran explicant totes les seves anècdotes.

Fos escriptor, pintor, comerciant sempre seria uruguai, però és futbolista i el futbol és una internacional que dona immediatament carta de naturalització. S'és de l'"Espanyol" o del "Barcelona", i res més, i es deixa d'ésser

tot per a esdevenir *clubman*, portador d'uns colors i servir uns colors deportius és com servir en un exèrcit que, automàticament, es perd la nacionalitat.

Uns se'n van i altres arriben. Se'n van actors i escriptors, i arriben deportius. Guanyem. Un davant centre, avui per avui, té més força que un escriptor. Estem segurs que els socis del "Barcelona" donarien mitja dotzena d'artistes per aquest xutador.

PARADOX

A LA PLAÇA DE CATALUNYA

Senyor A.—I què me'n dieu, amic B., d'aquesta Plaça de Catalunya d'ara?

Senyor B.—Es molt difícil poder dir res. Amb els tres anys que no havia estat a Barcelona, ho trobo tota una altra cosa. A París n'havia sentit parlar molt, d'aquesta plaça, però no em creia que fos així.

Senyor A.—Però, quina impressió us fa?

Senyor B.—Cap, cap absolutament. Em deixa sobtat, veu's-ho ací.

Senyor A.—Mireu-vos-la be.

Senyor B.—Per més que la miro, us ho confesso, no l'entenc.

Senyor A.—La trobeu millor o pitjor que abans?

Senyor B.—Abans era molt, molt dolenta, aquesta Plaça de Catalunya. Però no sé si dir-vos que ara és pitjor. Abans era dolenta sense pretensions. Ara és dolenta de confiança i té pretensions d'ésser una gran obra artística. Potser sí que és un xic millor que abans, però el fet de què una cosa tingui pretensions, fa que sigui més intolerable que la que no en té cap.

Senyor A.—I aquestes voreres tan amples?

Senyor B.—Les voreres amples fan bonic, però cal que tinguin harmonia. Aquestes voreres corresponen a una plaça doble gran.

Senyor A.—I l'estació del Metropolità?

Senyor B.—Trobo que fa riure molt. Collocada aquí al mig del pas dels vehicles, a una altura molt superior a la de la plaça, formant una muntanyeta tot el voltant de l'entrada, és una de les poques-soltes més ben reeixides que mai s'han vist.

Senyor A.—I aquests arbres que hi han plantat?

Senyor B.—Em fan l'efecte d'aque lllegantí *buobab* que Tartarí de Tarascó tenia plantat en el minúscul test de casa seva.

Senyor A.—Veieu com de mica en mica m'aneu donant una opinió de la Plaça!

Senyor B.—Amb penes i treballs. Es tant desconcer-

tant i dolenta, que fa difícil tot judici. Fins que estigui seran blasmes i ironies. Tot el restant que ara hi ha, està a l'alçada del que he dit i és de preveure que el que hi llesta no se'n podrà dir res, i llavors tot el que se'n dirà haurà ho serà igualment.

Senyor A.—No us pensaven que amb el temps d'absència es poguessin fer coses tan grans.

Senyor B.—Mai de la vida ho hauria pogut ni tan sols sospitar. En resum, és una plaça per a enganyar pagesos i per a acabar els quartos a una ciutat.

QUIN PUBLIC HI VA?

Al fumador del teatre "Novedades" hem vist una bàscula que porta la següent advertència:

"Bàscula automàtica. Solamente para las personas".

Home! Quin públic hi va, doncs, al "Novedades"? Un públic de bèsties?

CARNESTOLTES

Nosaltres, que no creiem en el Carnestoltes, hem fet un importantíssim descobriment: que no som sols, que ja no hi creu ningú.

I és que, veritablement, en aquest país on es Carnestoltes tot l'any, el Carnestoltes oficial no té raó d'existir. Si ens avorríssim si estéssim tristos, encara podria passar. Però si, durant tot l'any, ens divertim tant! Si estem tant alegres! Si som tant feliços!

Per a veure si ens enganyàvem, si anàvem errats, si feiem mal fet el no creure en el Carnestoltes, hem anat a un ball de disfresses i a la rua del Passeig de Gràcia.

Al ball de disfresses, per a fer broma, ens hem posat unes de cartró, hem cridat, hem tirat uns grapadets de confetti. Fins hem ballat i tot. Però—ens dol confessar-ho—no ens hem divertit! No ens hem divertit gens!

A la rua, hem passejat amunt i avall, ens hem deixat omplir el cotxe de serpentines, de paperets, d'alguna que ultra flor marcida, hem agafat un enconstipat. Però, de divertiment, naranjas! De divertiment no n'hi havia. O si n'hi havia, anava d'incògnit.

De tot això n'hem tret nosaltres una conseqüència. I és la següent: Si no creus en el Carnestoltes, és que no existeix. I si no existeix, ¿com hi podem creure?

A Barcelona, el Carnestoltes—ens referim al Carnestoltes oficial—, és mort, i ben mort. El que queda avui—aquesta rua, aquests balls de disfresses, aquests mascarots de mal gust—, no té res que veure amb el Carnestoltes.

VIRAI

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT
PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Carnestoltes

Ha passat Carnestoltes. Contràriament al que es creia, el seu pas ha estat tot bulliciós i lluit. Ostentant els més bells i més exòtics disfressos, ha recorregut una pila de balls, s'ha passejat amb cotxes i automòbils pel Passeig de Gràcia, ha organitzat assalts, ha fet el ximple per tots els carrers de la ciutat. Des de feia uns quants anys, Barcelona no havia tingut cap Carnestoltes com el d'aquest any.

La "rua" ha estat molt animada i hi han concorregut carroces molt boniques. La gent, en general, ha tingut molt bon gust en escollir els vestits. Els balls s'han vist animats, i alguns, com els de l'"Artístic" i els de la casa Aurigema-Cañadó, al teatre de "Novedades", han estat dignes d'aquella passada glòria carnavalesca que tenia la nostra Barcelona.

I és que encara que aquests darrers anys Carnestoltes hagués decaïgut un xic, a Barcelona Carnestoltes no pot morir de cap de les maneres. Els catalans som massa amics i devots de les festes, per a deixar-ho perdre; Barcelona i els catalans, si poguéssim, no celebrariem res més que festes; amb qualsevol motiu, els catalans celebrem una festa. I com més alegre és, aquesta festa, més ensplau i més la sentim. Com podem, doncs, deixar morir Carnestoltes, la festa més alegre de totes?

Altrement, Carnestoltes té la virtut de posar al nu les nostres ànimes. Amb la careta posada, abandonem la nostra hipocresia i ens mostrem amb tota la nostra gaia brutalitat, amb tota la nostra gaia gosadia. Per Carnestoltes no ens amaguem de dir tot allò que en qualsevol altra època de l'any ens guardariem prou ni de deixar entendre. I fixeu-vos que àdhuc els que no es disfressen ni es tapen la cara, són més gosats i més francs.

Carnestoltes, també, desperta totes les nostres passions, ja prou despertes tot l'any, i aquells dies el flirt i les aventures prenen més relleu i abunden més. A quin Carnestoltes és que no ha caigut alguna casada o alguna soltera i que algun senyor sempre virtuós no ha llençat a rodar la seva seriositat?

Dimecres, enterrant la sardina, Barcelona acomiadà el Carnestoltes, desitjant-li que l'any vinent torni tan xi-roï com ha estat aquest any i pensant que si atravessem trambalsos, com ara, més val oblidar-los, que prou que els hem de recordar en altres moments.

Dimecres de cendra

La Quaresma ha fet la seva tràgica i lúgubre entrada amb el dimecres de Cendra. Després de l'alegria de Carnaval, els capellans han fet una creu amb cendra al front dels creients, per a recordar-los-hi la seva mort pròxima o llunyana, i a la tarda tots els hipòcrites que tiren la pedra i amaguen la mà es cobriren amb una tètrica cucurutxa i anaren a expiar els seus pecats de Carnestoltes.

Qualsevol estranger que desconegui les nostres coses judicarà la Quaresma, veient el dimecres de cendra, com la cosa més repugnant que hi ha.

Sort que els quealegremment anaven ací o allà a enterrar la sardina rentaren la ciutat de la taca lúgubre del dimecres de cendra.

TRANQUILITAT

—Ara podem estar tranquils.
—Ja fa estona que n'estem. Ens han encarrit tant, que de gall ja no en menja ningú.

La Quaresma

Hem entrat en plena Quaresma. Hem entrat de ple en aquella època que els religiosos, que encara en queden, s'entreguen a demostracions ridícules per pregar a Déu que perdoni els pecadors, encara que el que fan aquests senyors és pensar ben poc en els pecadors i fer aquelles demostracions amb fins purament egoïstes.

Es en aquesta època de la Quaresma que el peix pren una gran importància. Tothom en menja, amb gran desolació dels propis peixos, que són els interessats.

Nosaltres creiem que, pels que hi creiem, la Quaresma els hauria d'ésser una època de sacrifici, i amb l'excusa de menjar peix per a sacrificar-se, fan cada tiberi que canta un "credo". Com més rics són els religiosos, més bons peixos compren, i així veureu que les ordres religioses que ja s'enginyen per a treure diners d'on poden, no mengen res més que llagosta i llagostí. Totes les coses es poden veure de moltes maneres, i els religiosos acostumen a veure la religió com una comoditat, ja en forma d'egoisme, ja en forma de bona vida.

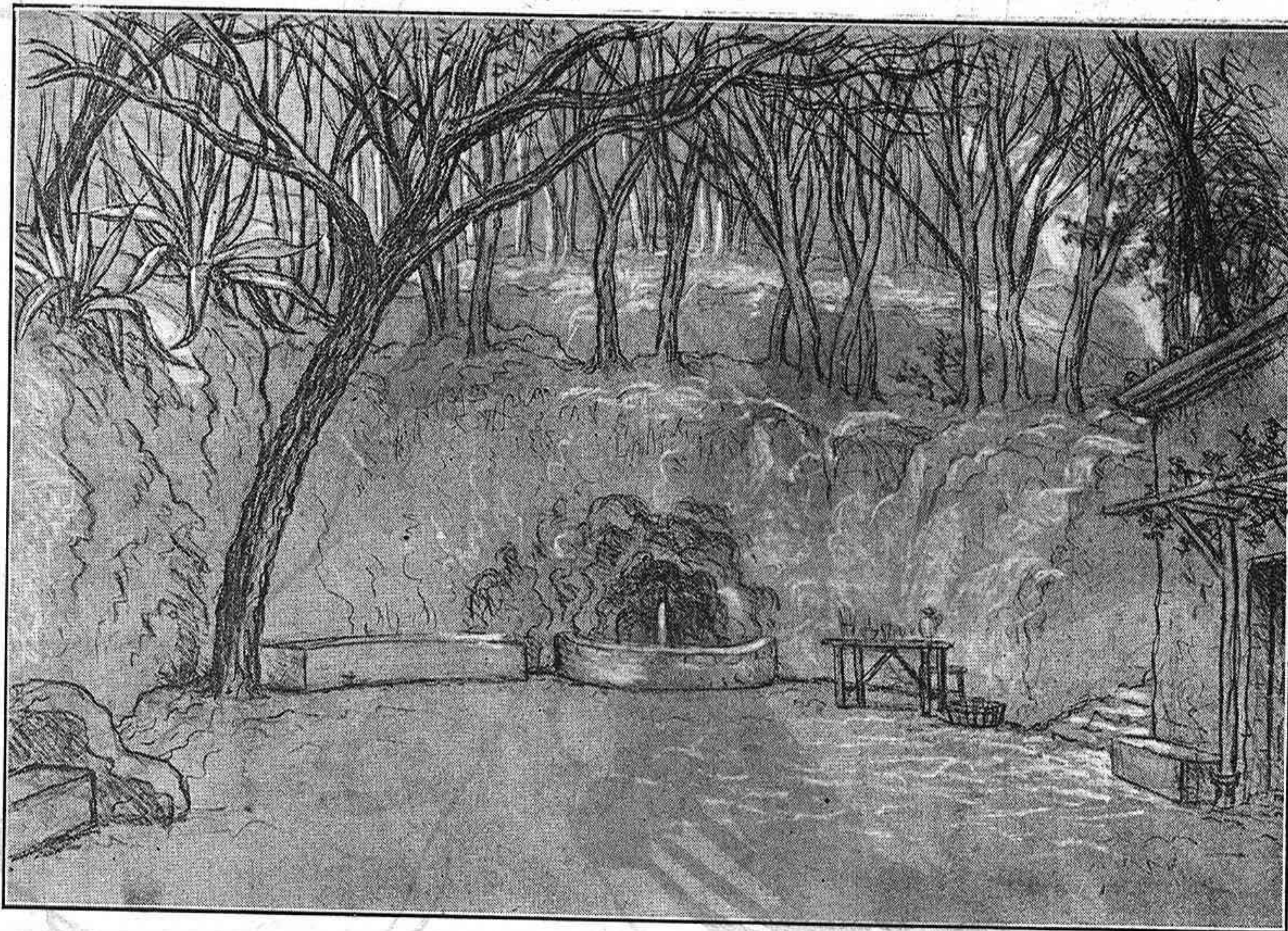
Catalunya als Estats Units

El senyor Puig i Cadafalch, l'ex-president de la desapareguda Mancomunitat, ha començat a la Universitat de Boston un curs sobre l'art romànic a Catalunya i al Migdia de França. En acabar el seu curs, donarà unes conferències a Nova York.

Vegi's, doncs, la importància que va prenent Catalunya i com tot el món li presta atenció. La setmana passada donarem compte que a la Universitat de Nova York ha començat un curs de llengua catalana. Que es vagi dient que

---

La vida és: Tu no deus saber el que sé jo, perquè faries com jo, i jo tinc d'ésser jo perquè ningú m'imiti o em destorbi; quan tu creguis arribar a mi, pensaràs o els esdeveniments et faran pensar com jo, que serà, jo per jo; però procura no fer tard, que el jo amb els anys s'esfuma i llavors el veure que fa tard s'apressa, s'entrebanca, fa riure, fa pena; és un jo que s'ha llevat al vespre del dia de la vida.

LA FONT DEL GAT

Dibuix d'en Maurici Vilumara. (Al fer aquest croquis el mestre tenia catorze anys. Avui en té setanta nou, i encara en viurà trenta o quaranta més per glòria del nostre art.)

Dimecres de cendra

Poseu-vos cendra al front, dones de món
que heu corrompuda com la cendra
la vostra carn que un jorn fou tendra.

Les cendres són
reliquies de la flama ardent.

Vosaltres ereu flames de cor i pensament,
flam de pecat que no engendra.

Poseu-vos cendra al front,
ja que només sou cendra.

No ha de pensar en les cendres
el jove ardit
que sent bronzir les sangs tendres
com flams de goig i de neguit.

Que sent deu mil follies
d'illusions i desenganys
i li sobren energies
contra tots els averanys.

Però vosaltres, que heu cremades
les belleses de la carn
en el foc de les besades
i heu vengut el cos gosant,

vosaltres sou cendra morta,
teniu cendrosos els rulls,
i el temps amb mà justa i forta
us va tirant cendra als ulls.

Feridores com espases
pel mortal que us ha besat
els vostres pits eren brases
de passió i de pecat.

En cada besada ardida
heu trobat nova dolò,
i en el foc de la mentida
heu cremat tota illusió.

Ara, no sou més que cendra;
la joventut s'ha extingit.
i en la carn que un jorn fou tendra,
ja és cendra cada sentit.

Poseu-vos cendra al front, dones de món,
que heu corrompuda com la cendra
la vostra carn que un jorn fou tendra.

Les cendres són
reliquies de la flama ardent.

Vosaltres ereu flames de cor i pensament,
flam de pecat que no engendra.

Poseu-vos cendra al front
ja que només sou cendra.

SALVADOR PERARNAU

UN RETRAT DE LES DARRERES
FESTES

L'eterna misèria

Sempre el mateix. La vida és un contrast crònic. Mentre els uns amb el ventre bimbant com el d'una frontera i amb les galtes molsudes, rogenques, llencen vida a dojo regalats de sang nervis i carns s'estan emfarfegant l'estómac ressec i arrugós, empetitit, treuen per de sota d'un munt de parracs, de desperdici d'indumentàries, una mà ossosa, anèmica, desnarida, implorant amb una veu flaca, opaca, apagada com el ressò d'una campanada que es perd al lluny entre núvols, per milionèssima vegada la reconseguida almoïna, que l'ovol altiu que mai arriba.

Es una nit de fred polar; desert el carrer i quiet com un fossar. Les deixalles humanes rauen inertes jagudes al sol. Els plors enternidors de dos infants tinyosos són contestats sarcàsticament pel riure emfàtic que s'esmunyeix d'entre les escletxes de la finestra d'un burdell. De tant en tant els espatecs d'un auto eixorden a la nit.

Al costat d'un catau de vida mundana, un home encara jove, d'ulls gairebé esfèrics, els pomers marcats com els d'una caricatura de la mort, amb la gorra a la mà, tendrament, a cada parella que surt murmulla uns mots quasi imperceptibles.

Han eixit de l'interior d'aquell infern de luxe, de diner i de lubrucositats, un embriac que s'estantola del braç sedós d'una dona donada a la vida de la prostitució. Ella reia maliciosament, i ell cantava monstrosament.

L'home, encara jove, que demana caritat ha estirat mandrosament la mà i mig poruc ha repetit l'eterna demanda:

—Sóc un obrer tuberculós. Tinc dos fills que pateixen gana. La dona s'és morta ahir. Us estimaré de tot cor que em feu una caritat; no per a mi, sinó per als meus petits.

L'embriac, a l'oïr la prèdica, ha estrabat el braç de la seva amiga i s'ha parat sobtadament. Mentre trontollava rotativament al puntal de ses cames, a obert de bat a bat la boca i ha respost, tartamudejant:

—Si sou obrer, treballeu, gaudul!... Drope!...

I ha alçat un bastó de canya americana, fent-lo rebotar per les espatlles de l'infeliç.

Caiguda al sol aquella brutícia humana despreciada i escarnida per aquells que li furtaren la salut, ha estossegat estrepitosament. De llur boca n'han eixit uns glops de sang calenta i roja que eren com les pilotes d'un malabarista.

Dos infants descalços, ronyosos i nafrats s'han llençat damunt d'aquell fang humà, que acceleradament anava passant a la posteritat.

D'entre els llavis hermèticament tancats de la calma de

L'EMBLANQUINADOR DE "LA FONT DEL GAT"

...o sigui en Vilumara, vist pel professor del
"Liceo", A. Pascual Antili.

la nit, s'en escapolien els crits d'angoixa i els singlots dels dos nins miserables.

Allà a l'infinít del firmament, hi arriben alhora, els retrunyts dels cants desconjuntius de l'embriac i les llàgrimes i els esglais de dos cors infantívols.

El carrer resta més desert que mai. En la vorera una gran bassa de sang emmiralla a la lluna que deixa de riure. Al costat una barricada humana barra el pas pel carrer.

—Papa!... papa!...—diuen unes veus febles i suaus. L'agonia plantava aferradament les urpes a dues vides més.

FENICEX

El renegar és una incongruència, mes no una inconsciència, ja que és una protesta hiperbòlica de les pintures, dels colors que ens pinten les bondats.

El pa de les festes

Varem dir en una altra ocasió que els homes no són com les fòrmigues, perquè no van en corrua a un lloc comú, en cerca del pa que els nodreix. Aquesta afirmació no és sempre certa. I ha un pa que els homes cerquen en llocs comuns. No és pas el pa material que ens sosté el cos. És el pa de l'esplai, que, si no és del tot espiritual, podem classificar-lo en la condició de mixte, tota vegada que el goig tant pertany a l'esperit com a la matèria.

D'aquesta sort de pa, Barcelona en posseeix nombrosos dipòsits. I cadascú, segons llurs preferències i possibilitats, el cerca on amb més facilitat l'obté.

Però aquest pa, que en el fons és pastat del mateix blat sempre, a l'estiu pren formes distintes de l'hivern i a l'inversa. I és un pa que es menja, generalment, amb golafreria, més a bocades de *gourmand* que a pler de *gourmet*.

De pa de plaer n'existeixen classes. Podríem establir que en el divertiment hi ha qui menja pa integral i qui prefereix els llonguets, qui s'agafa al pa de barra, qui al pa de Valls, i qui al pa moreno.

Cada sort d'aquest pa el venen en una tenda distinta. A ella cal acudir en munió i àdhuc fer cua, si hom vol assaborir-lo.

Així, doncs, veiem munions de ciutadans omplenar els tramvies i altres veïcles de servei públic, per adreçar-se freturosament als camps d'esports, on hom els proporcionarà una hora i mitja d'inquietud nerviosa, una serie d'alternatives sensacionals que els deixaran més o menys tips, una vegada acabat l'espectacle. Altres els veurem acudir al cinema, on somniaran desperts durant dues o tres hores, es posaran amb contacte amb mons exòtics, sentiran reflexes en llurs cors passions fictícies i ploraran i riuran excitats per un mecanisme extern que els presentarà davant l'esguard àvid, els més punyents drames i les comèdies més inverossímils... si no s'entenen, emparats per la fosca, en la contemplació epidèrmica de la companya que molts hi porten.

Altres amaren les atraccions innocents dels pares, altres acudiran al teatre i altres, finalment, a la sala de ball, on es faran passar els cadarns i les ganes de bellugar-se.

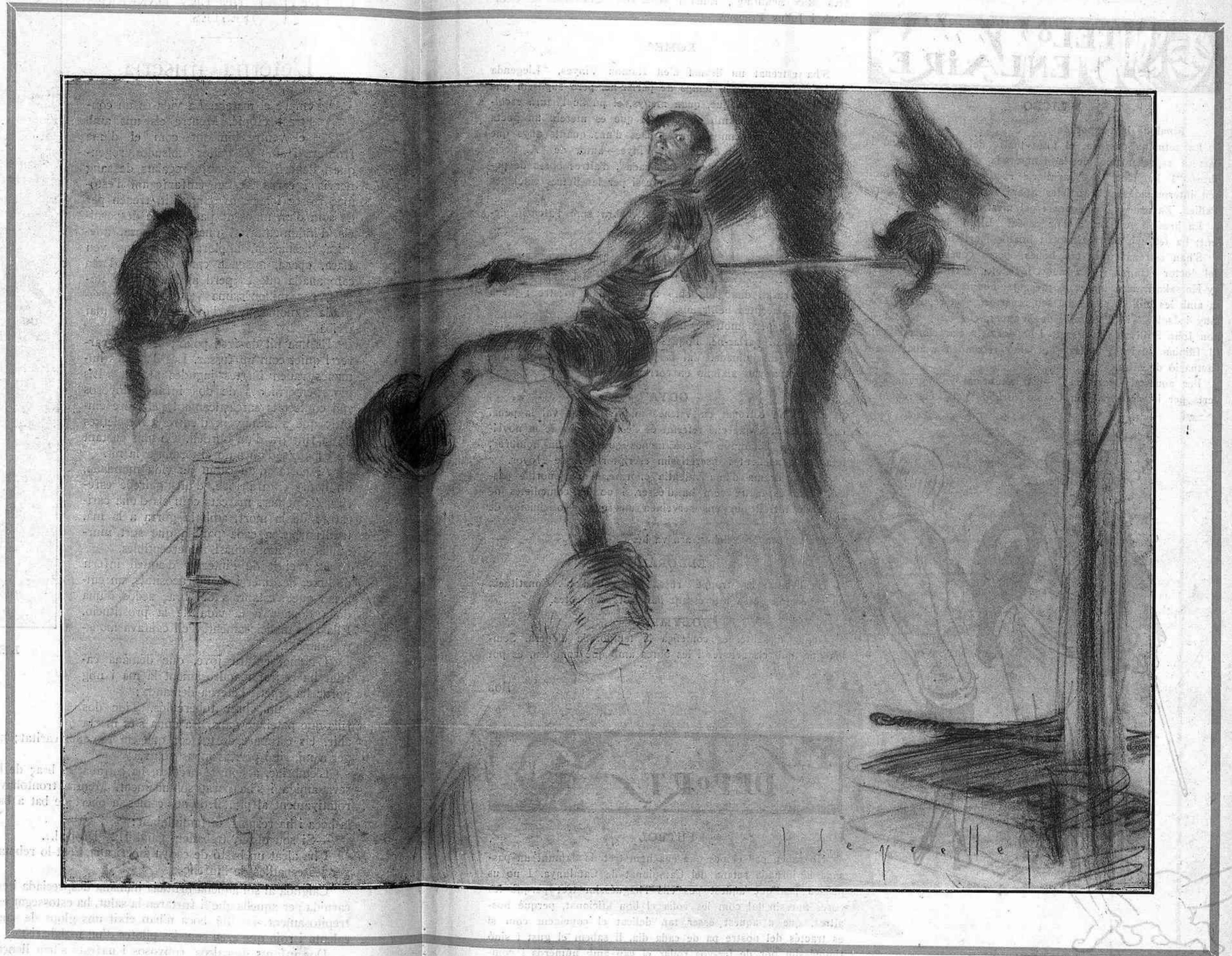
Si haguéssim d'exterioritzar les nostres preferències, diríem quin és el pa que considerem de més bon pair, però com que no pretenem orientar ni fer articles doctrinaris, totes aquestes classes de pa ens han de semblar digeribles, quan les veiem barrejades amb el llevat de la costum.

Ho seran, sens dubte, quan cada festa plau a tota sort de ciutadans assaborir-les. Per açò els veiem sempre, sols o amb companyia, seguir la processó que els mena al graner, al rostoll o a la cuneta, uns amb cara de santa conformitat, altres amb cara d'intima joia, d'entusiasme radiant.

Aquests, tota la setmana senten la fretura d'arribar al diumenge, que és per ells una fita de neguits, d'il·lusions i somnis. Si són fadrins i joves, l'amor els espera, si són vells i lanos, l'amable abandó natural, la mandra plàcida els complau, quan no és la partida d'escacs o la manilla que els fa matar les hores mortes.

Totes les gammes del pler, des de l'amor a la manilla, poden constituir ideals. Aquests ideals són pa, no pas pa de cada dia, però són pa d'esplai, el que més endolceix la vida: *pa de les festes*.

PERE MIALET

UN NOU RAID

—Veuen? Jo, sense motor, amb aquets gats i aquets cistells i aquesta barra, estic disposat a fer la travessia de l'Àfrica Central.

LICEO

Final de la temporada

La setmana passada, el gran teatre del "Liceo" donà la darrera representació de la temporada d'òpera. Reposà les obres "I Pagliacci" i "Cavalleria rusticana", ambdues molt ben interpretades pels artistes Spani, Folco-Bottaro, Segura-Tallien, Zanardo i Velàzquez i pel mestre Paolantonio.

La present temporada d'òpera del "Liceo" ha estat excel·lent; ha fet una tasca altament lloable i artística.

S'han estrenat unes tan bones òperes com "Intermezzo", del doctor Strauss, i "La ciutat invisible de Kitej", de Rimsky-Korsakoff, han tornat a presentar-nos la companyia russa amb les millors coses del seu repertori, s'ha reposat "Tristany i Isolda" i "Parcifal", de Wagner, ens ha presentat de nou John Sullivan i la Pareto i ha portat a Barcelona la gentil filipina Jovita Fuentes. Tot això recompensa abastament l'actuació de Miguel B. Fleta.

Per aquesta Quaresma hi han anunciats vuit grans concerts per l'Orquestra Pau Casals, dirigida pels cèlebres mes-

L'AMOR

- Em sembla que cada dia m'estimes menys.
- Oh, és que ara els dies s'allarguen!

tres Max Schillings, Eduard Moerikes, Alexander de Zemlinsk i Julius Pruever.

ROMEA

S'ha estrenat un drama d'en Ramon Vinyes, "Llegenda de boires". No som a temps de parlar-ne, però suposem que haurà tingut èxit o que, quan menys, el públic l'haurà escoltat amb respecte. Amb el respecte que es mereix un poeta dels mèrits d'en Ramon Vinyes. Des d'uns quants anys que no sona aquest nom de Ramon Vinyes—autor de "Al florir dels pomers", de "L'ardenta cavalcada", d'altres obres de positiu valor—però ningú que s'interessi per les lletres catalanes l'haurà oblidat.

La vinent setmana parlarem de l'obra amb l'atenció deguda.

NOVEDADES

Una altra gran comèdia. Aquesta és de l'Antón Txekov i es diu "El tío Vania". Es tracta d'una deliciosa comèdia d'ambient rural, dialogada amb una traça de mestre i plena d'idees i conceptes bellíssims.

Molt bé, però molt bé, la presentació. I de la interpretació ja no cal parlar-ne. Poques vegades hem vist una companyia tan disciplinada. Val la pena de veure's, perquè d'obres i companyies així no en corren gaires.

GOYA

Per fi ha estrenat en Vilches una obra que val la pena. Aquesta obra a què ens referim és l'escenificació de la novel·la del gran Unamuno "Nada menos que todo un hombre", feta per l'excel·lent i discretíssim escriptor Juli de Hoyos.

Es un drama d'una valentia enorme, d'una enorme passió. Això és teatre com ha d'ésser, i no les comedietes de pasta de tortell que ens serveixen uns quants oficinistes de Madrid.

Ara sí, senyor Vilches, ara va bé.

ELDORADO

Ha debutat la "troupe" russa "Le coq d'or". Constitueix un espectacle forsa interessant baix tots conceptes.

OLYMPIA

Demà, dissabte, es comença la temporada d'òpera. Sembla que amb els artistes i les obres amb què compten, es pot esperar l'èxit.

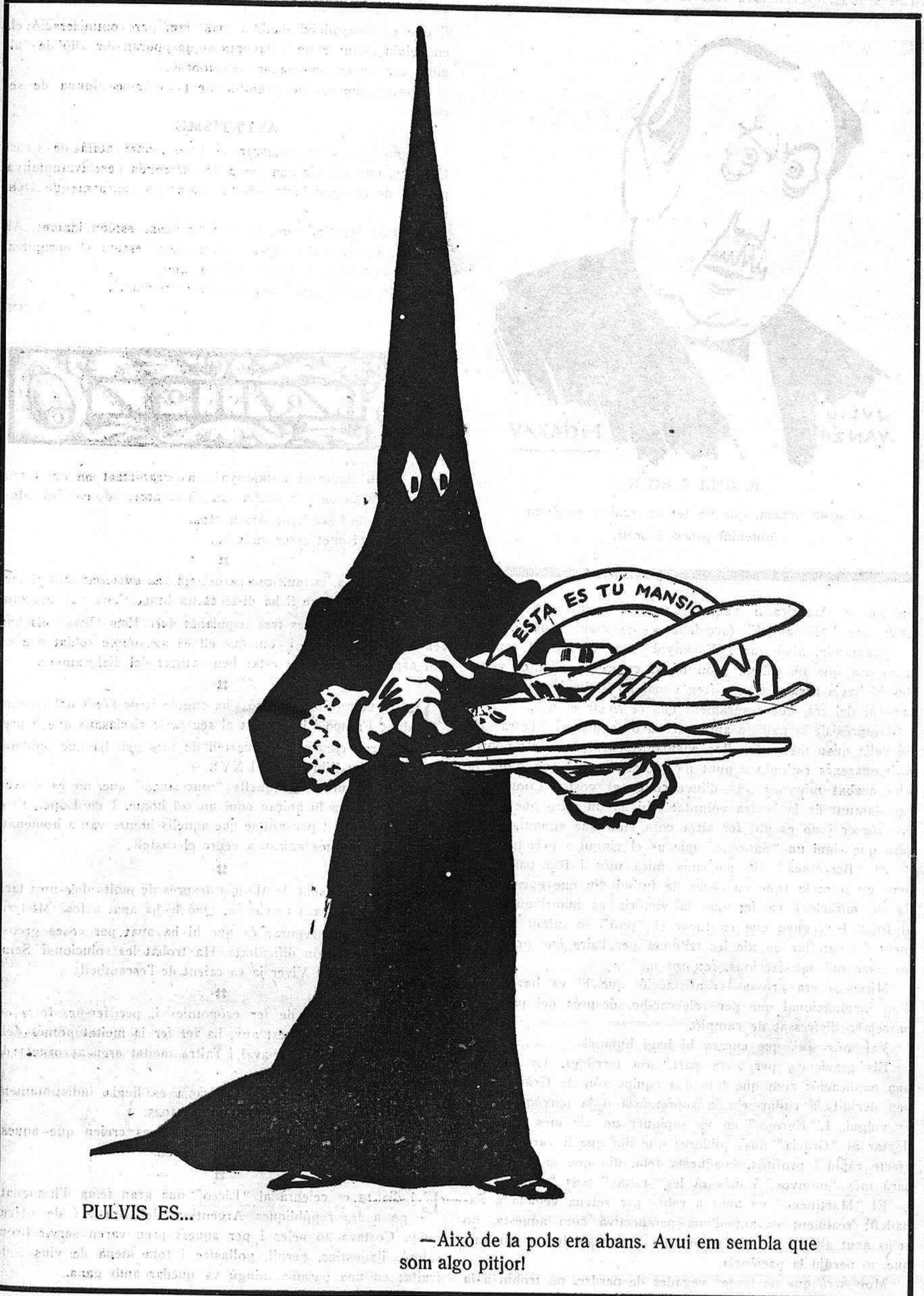
BOB

FUTBOL

No sabeu pas el pes que ens hem tret de damunt un passada la jornada setena del Campionat de Catalunya. I no us penseu pas que aquest pes ens l'haguéssim tret perquè les coses anessin tal com les volia el bon aficionat, perquè nosaltres, que a aquest ésser tan delicat el coneixem com si es tractés del nostre pa de cada dia, li sabem el gust i sinó tinguéssim por de fer-vos rodar el cap amb números i combinacions estranyes, us el desxifraríem.

De totes maneres, menys mal que no s'ha perdut tot; el "Barcelona" també podrà anar de viatge, encara que no si-

PULVIS ES...

— Això de la pols era abans. Avui em sembla que som algo pitjor!

B. GILI I ROIG

el gran artista, que ha fet un raid a Amèrica
obtenint glòria i profit

gui cap a Amèrica, i d'aquesta manera ja no ens sap tan greu que l'"Espanyol" (accidentalment) sigui campió.

Tanmateix, això que l'"Espanyol" hagi arribat al cap, és una cosa que no sabem prou bé si creure-ho. Tantes vegades hi havia arribat freg a freg i mai no hi havia pogut abocar-s'hi del tot, que francament ens fa rodar el cap.

Després de la pallissa amb què va obsequiar al "Terrassa", bé valia quan menys un lloc envejable, encara que els pobres nois egarencs estiguin a punt d'explotar de... el que sigui. Ja s'ha acabat minyons allò d'invencibles al vostre camp. Ara per damunt de la vostra voluntat n'hi ha un altre que no es pot tórger i no es pot fer altra cosa sinó que aguantar. Encara que sigui un "Sanacho" que us el vingui a prendre...

El "Barcelona" diu que una mica més i feia pasterada, però un miracle (que en coses de futbol diu que encara n'hi ha de miracles) va fer que la victòria es mantingués fins al final. I cregueu que en tocar el "pito" senyalant l'acabament i trontollar un xic les tribunes per l'aire que produïren les onze mil satisfaccions, fou tot u.

Mireu si era grossa la satisfacció, que hi va haver més d'un incondicional que per celebrar-ho, després del partit es passejava disfressat de campió.

Val més així, que encara hi hagi humor!

Els graciencs, per altra part, són terribles. La cosa té una explicació: com que tots dos equips són de Gràcia, anaven decidits a endur-se'n la supremàcia o la parròquia, com es vulgui. L'"Europa" en va sapiguer un xic més i va endossar al "Gràcia" dues píldores que diu que li varen fer un efecte ràpid i profitós. D'aquesta feta, diu que ja no es posarà més "monyos" i deixarà les "raons" pels "primos".

El "Martinenc" va anar a rebre per setena vegada a Sabadell; realment davant d'una perspectiva com aquesta, no se'ns acut altra cosa que recomanar a aquests braus minyons que no perdin la paciència.

Molt serà que de tantes vegades de perdre, no trobin a la

fi que es compadeixi d'ells i mal sigui per commiseració els en deixin guanyar un i llavors sí que podran dir allò de "alguna vez tienen que ganar los moros".

Encara que no ho sembli, anem a dir-ne alguna de seriosa.

ATLETISME

Diumenge es va celebrar el Campionat català de Cross Country, que vol dir una mena de correguda per la muntanya, per tal de respirar bons aires i agafar un cansanci que Déu n'hi-dó.

Aquesta vegada, però, la cosa va anar esplèndidament. Altrement, no es podia esperar altra cosa essent els organitzadors la Federació Catalana d'Atletisme.

Per la nostra part, vagi la nostra felicitació.

TEIXI

El "Club Esportiu Catalunya" ha organitzat un curs teòric-pràctic de Fotografia, que va a càrrec de en Adolf Mas, el director de l'excel·lent Arxiu Mas.

El curs promet ésser molt bo.

✽

A l'Argentina, la multitud entusiasta ha ovacionat tant al mecànic Rada que li ha dislocat un braç. Veu's ací la recompensa seva. Als altres tres tripulants del "Plus Ultra" els han fet "gentilhombres", i com que ell és un simple soldat que no pot aspirar a tant, pot estar ben satisfet del dislocament.

✽

Diuen que en López Picó s'ha engolosit de l'èxit del comandant Franco i ha pregat al seu amic Esclasans que li prepari un gran concert i un castell de focs pel dia que publiqui el seu pròxim llibre, l'op. LXVI.

Estem segurs que aquells "murcianos" que no es deixen perdre cap festa hi aniran com un sol home. I en López Picó estarà tot content pensant-se que aquells homes van a homenajar-lo, quan només aniran a veure el castell.

✽

L'alcalde ha tornat de Madrid després de molts dies més tard del que pensava tornar-ne. Què hi ha anat a fer? Misteri! El que podem assegurar és que hi ha anat per coses greus; sembla que tot són dificultats. Ha trobat les solucions? Sembla que el baró de Viver ja va caient de l'escambell.

✽

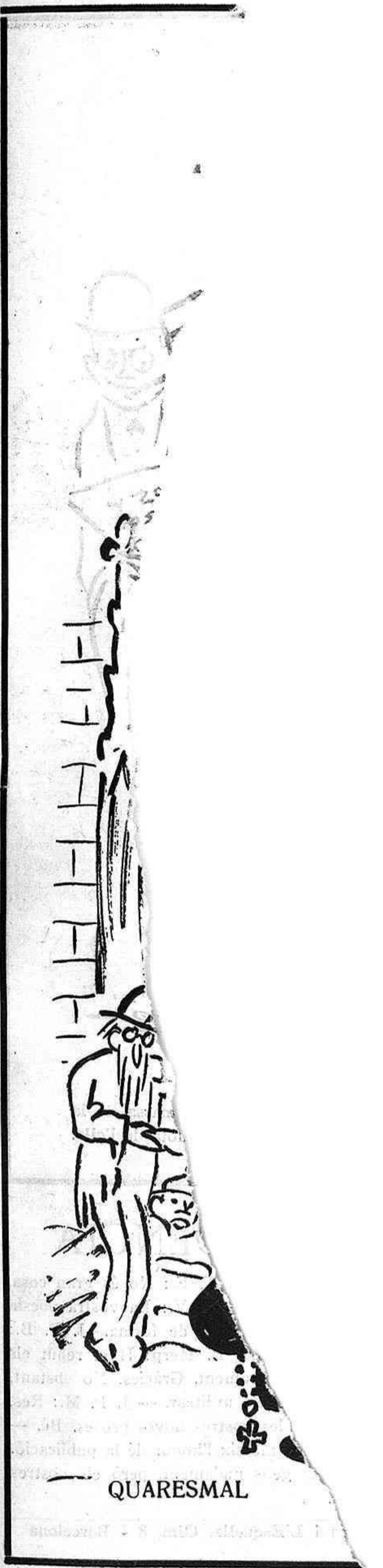
L'Ajuntament ha de fer economies i, per fer-ne, totes se les empesca. Aquest any, ha fet fer la meitat només dels rètols anunciant el Carnaval i l'altra meitat eren aprofitats de l'any passat.

A la rua del Passeig de Gràcia es llegia indistintament "Carnaval de 1926" i "Carnaval de 1925".

Res, que molts veient els de 1925 es creien que aquest any no hi hauria rua i se n'entornaven.

✽

El dia 13 es celebrà al "Liceo" una gran festa d'homenatge a les repúbliques Argentina, del Brasil i de l'Uruguay. Costava 40 peles i per aquest preu varen servir brou, salmó, llagostins, pernil, pollastre i tota mena de vins i de fruita; en una paraula, ningú va quedar amb gana.

QUARESMAL

massa de la
lota de l'olla.

OPINIONS

T. E.: No és gran cosa,
— J. V.: La vostra poesia
ment de forma.—J. P. B.:
Dr. R. Herp: Hem rebut els
erament. Gràcies. No obstant,
dem utilitzar. — J. P. M.: Res,
les vostres noves proses. Bé. —
no mereix l'honor de la publicació.
as gens malament, però els vostres

aa i L'Esquella, Olm, 8 - Barcelona

DICCIONARIOS

PEQUEÑO

La Rousse

ILUSTRADO

Nuevo Diccionario Enciclopédico

5 900 GRABADOS - 200 CUADROS

102 MAPAS

Un tomo 14 × 19 1/2, encuadernado en tela. Ptas. 15

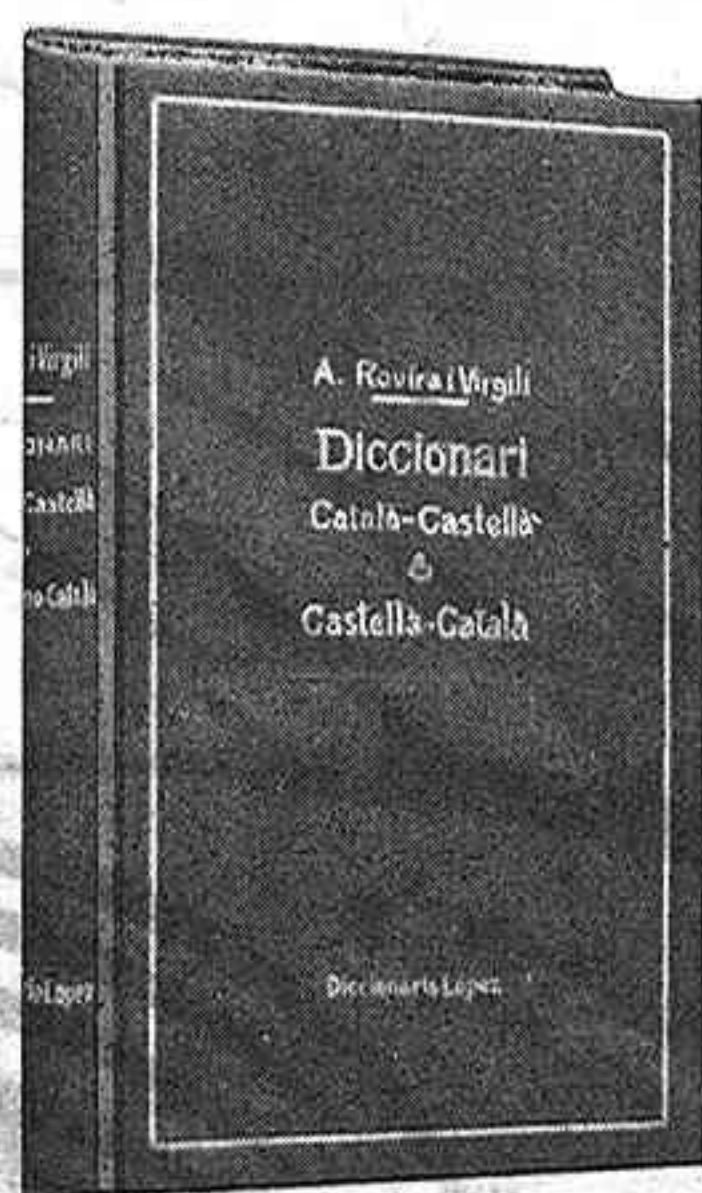
CALLEJA

DICCIONARIO

Manual enciclopédico
ilustrado de la

Lengua Española e
Hispano-Americana

Un tomo 12 1/2 × 19 encuadernado en tela. Ptas. 14

Diccionari Català-Castellà & Castellà-Català

per

A. Rovira i Virgili

Un volum encuadernat 12 × 18 1/2

Ptes 15.

Diccionario enciclopédico ilustrado de la lengua española

Publicado bajo la dirección de
JOSÉ ALEMANY

90.000 artículos - 8.000 grabados -
2.000 retratos - 380 cuadros - 77 mapas - 15 cromotipias

Un tomo en 8.º de 2.696 páginas, encuadernadas en tela. Ptas. 18

Campano ilustrado

DICCIONARIO
CASTELLANO
ENCICLOPÉDICO

Un tomo tela 12 × 18 1/2. Ptas. 11

Diccionario castellano de bolsillo

por ALFONSO QUINTANA

Un tomo tela 9 × 14. Ptas 3'50.

AVIAT

Obras completas de Santiago Rusiñol

TOMO II

El Catalán de la Mancha

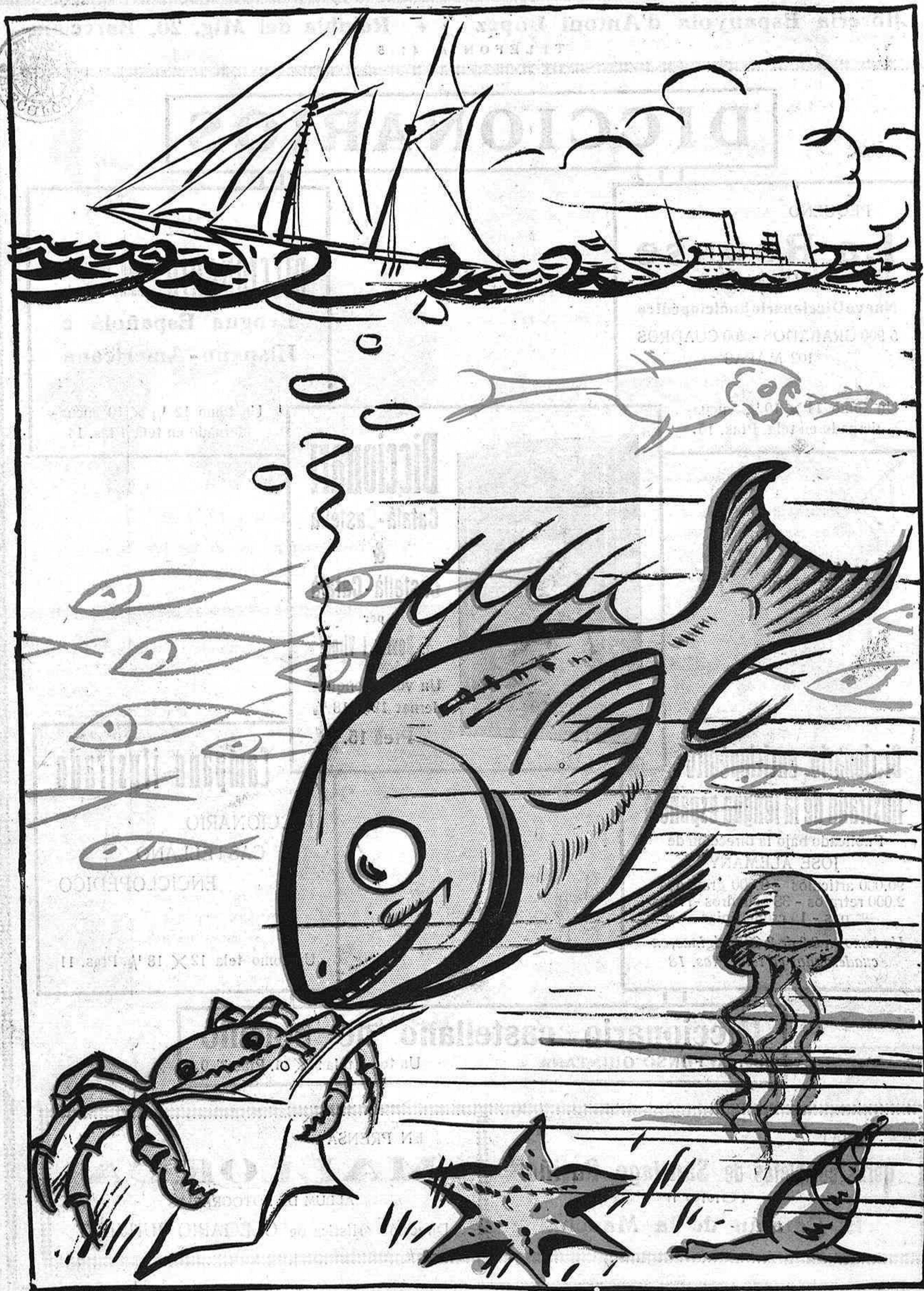
EN PRENSA

MALLORCA

ALBUM DE FOTOGRAFÍAS

Dirección artística de OLEGARIO JUNYENT

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Cir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, además 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorguen rebaixes.

FINS ELS PEIXOS HO SABEN

- Ja te n'has enterat d'aixó del raid? Quin peix, eh?
- Em sembla que es un peix dels que es porten l'oll!